

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: M. J.
st. přísl. X
pobytem X

proti

žalované: Policie České republiky,
Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje,
odbor cizinecké policie
sídlem Kounicova 24, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 10. 2021, čj. KRPB-144960-42/ČJ-2021-060022-SVZ

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou ze dne 14. 10. 2021 žalobce brojil proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 10. 2021, čj. KRPB-144960-42/ČJ-2021-060022-SVZ (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaná rozhodla o prodloužení zajištění žalobce za účelem předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 o 60 dnů do dne 8. 12. 2021 ve smyslu ustanovení § 124 odst. 3 ve spojení s § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „ZPC“).

II. Napadené rozhodnutí

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná poukázala na prvotní rozhodnutí o zajištění ze dne 12. 8. 2021, č. j. KRPB-144960-20/ČJ-2021-060022-SVZ (dále jen „prvotní rozhodnutí o zajištění“), jímž byl žalobce zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění na dobu 60 dnů, tzn. do dne 9. 10. 2021.
3. Dále žalovaná odkázala na ustanovení § 124 odst. 3 a § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (dále jen „ZPC“), jakož i relevantní ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 ZPC. Shrnula rozhodné skutečnosti pro zajištění žalobce.
4. Z podkladů pro rozhodnutí vyplývá, že dne žalobce byl zajištěn dne 11. 8. 2021 při kontrole na dálnici D1 směr Praha (185,5 km) u čerpací stanice Shell, přičemž na výzvu nepředložil žádný doklad totožnosti. Za přítomnosti tlumočníka žalobce uvedl svou identitu jako J. M. (nar. X). Jelikož neprokázal své oprávnění k pobytu na území ČR, bylo s ním zahájeno řízení o uložení správního vyhoštění.
5. Při výslechu účastníka řízení uvedl, že odjel z Pákistánu asi v březnu letošního roku s krajanem, který je tu s ním na policii. V Turecku tajně nasedli do kamionu, který jel do Evropy. Skrývali se asi 7 dní. Vystoupili v ČR náhodou a kontrolovala je Policie. O azyl nikde nežádal. Uvedl, že by se chtěl dostat do Itálie a pracovat tam. Nemá žádné rodinné ani osobní vazby v EU ani v ČR. Jeho zdravotní stav je dobrý.
6. V době trvání prvotního zajištění žalovaná zkoumala důvody pro trvání zajištění. Dne 12. 8. 2021 byla zaslána na Ředitelství služby cizinecké policie, oddělení pobytového režimu cizinců (dále jen „ŘSCP“) žádost o ověření totožnosti a zajištění vydání náhradního cestovního dokladu se všemi přílohami. Dne 4. 10. 2021 zaslalo ŘSCP žalované sdělen, podle něhož byla dne 27. 8. 2021 zaslána na Velvyslanectví Pákistánské islámské republiky žádost podle čl. 5 Dohody mezi Evropským společenstvím a Pákistánskou islámskou republikou o zpětném přebírání neoprávněně pobývajících osob týkající se ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu pro žalobce. Vzhledem k tomu, že na ŘSCP nebyla ze strany velvyslanectví doručena žádná odpověď, bylo dne 30. 9. 2021 telefonicky hovořeno s konzulárním oddělením Velvyslanectví Pákistánu, jímž bylo sděleno, že se žalobcem bude nezbytné provést konzulární pohovor. Termín tohoto pohovoru byl stanoven na den 14. 10. 2021 nebo 21. 10. 2021.
7. Žalovaná uvedla, že vzhledem k těmto skutečnostem je zřejmé, že v případě souhlasu s převzetím žalobce bude nadále nezbytné vystavení náhradního cestovního dokladu

- a zajištění procedury návratu jmenovaného do země původu. ŘSCP je v otázce vystavení náhradního cestovního dokladu odkázáno na Velvyslanectví Pákistánu, které jediné v konkrétním případě může vystavit náhradní cestovní doklad. Žalovaná má za to, že se činí veškeré kroky pro ověření totožnosti jmenovaného z důvodu provedení realizace správního vyhoštění, aby bylo uskutečnitelné v době trvání prodloužení zajištění. Tyto kroky jsou nezbytné k realizaci správního vyhoštění.
8. Dále se žalovaná zabývala možností uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 123b ZPC a shledala, že tento postup není v důsledku nebezpečí nerespektování právních předpisů ČR ze strany žalobce a zmaření správního rozhodnutí možný. Žalobce nemá pobytové oprávnění a nemá zde ani zajištěno ubytování. Nemá ani adekvátní finanční prostředky k zabezpečení základních životních potřeb. Skutečným cílem jeho cesty je Itálie. Svým jednáním dal žalobce najevo, že by v případě uložené povinnosti v rozhodnutí o správním vyhoštění tuto nerespektoval. Dále žalovaná neshledala, že by prodloužením zajištění došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince.
 9. Ohledně potenciality realizace pravomocného správního vyhoštění žalovaná uvedla, že Velvyslanectví Pákistánu začalo spolupracovat s ŘSCP. Na základě uvedeného má žalovaná za to, že zcela jistě existuje možnost realizace vyhoštění státních příslušníků Pákistánu do jejich domovské země. Po vyhodnocení všech zjištěných skutečností žalovaná uvedla, že existuje reálný předpoklad realizace výkonu správního vyhoštění z území členských států EU, a to ve stanovené době trvání prodloužení zajištění, neboť v daném případě neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabraňovala žalobce z území ČR vyhostit.
 10. Doba prodloužení zajištění žalobce byla stanovena vzhledem k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění tak, aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. Časové vymezení provádění kroků směřujících k realizaci vyhoštění ze strany ŘSCP je však zcela závislé na krocích Velvyslanectví Pákistánu. Doba k zajištění těchto náležitostí se v případech jiného než evropského státu pohybuje v druhé polovině zákonného rozpětí doby pro zajištění cizince. Doba prodloužení zajištění žalovaná shledala jako přiměřenou.

III. Žaloba

11. V žalobě ze dne 14. 10. 2021 uvedl žalobce následující žalobní body. Celá žalobní argumentace je v zásadě založena na tvrzení, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť je nepravděpodobné, že účel zajištění bude naplněn. Do dnešního dne nebyl žalobci vystaven náhradní cestovní doklad potřebný k cestě do země původu a nebyly zabezpečeny veškeré náležitosti k realizaci výkonu správního vyhoštění, a tudíž nelze provést jeho výkon. Při stanovení doby prodloužení zajištění žalovaná přihlédla k době, která je nutná zejm. k vystavení náhradního cestovního dokladu a k zabezpečení přepravních dokladů, kdy ŘSCP jako příslušný orgán obstará letenku či vyjedná průvoz cizince přes jiné státy EU. Ze strany velvyslanectví Pákistánu bylo sděleno, že nezbytné provést konzulární pohovor buď dne 14. 10. 2021, anebo dne 21. 10. 2021.

12. Podle názoru žalobce však z napadeného rozhodnutí vůbec nevyplývá, na základě čeho se žalovaná domnívá, že bude v rámci prodloužení zajištění vydán cestovní doklad. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, č.j. 1 As 119/2011-39. Při rozhodování o zajištění je třeba též přihlížet k efektu pandemie Covid-19. Žalovaná zejm. nezohlednila, jakým způsobem budou úkony směřující k realizaci správního vyhoštění tímto faktorem komplikovány.
13. Žalobce dále zdůraznil, že žalovaná je povinna při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění aktivně a svědomitě postupovat v řízení o správním vyhoštění, aby důvody trvajících zajištění byly ospravedlnitelné. Pokud však řádný postup směřující k vyhoštění cizince nepřetržává po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu, zajištění cizince přestává být oprávněné. Zdůvodnění dalších kroků směřujících k realizaci správního vyhoštění obsažených v napadeném rozhodnutí je příliš neurčité. Žalovaná pak na podporu svého závěru o uskutečnitelnosti správního vyhoštění v době prodloužení zajištění neuvádí žádné konkrétní případy ze své správní praxe.
14. Žalobce dále poukázal na mimořádný charakter institutu zajištění jako zásahu do osobní svobody cizince. Podpůrně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009-61, a také usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150. Pro neuskutečnitelnost správního vyhoštění postačí pak „*pravděpodobná absence reálného předpokladu pro jeho vyhoštění.*“ Naopak, k zajištění cizince může dojít jen tehdy, je-li reálný předpoklad pro jeho vyhoštění.
15. Žalobce uzavřel, že prodloužení zajištění žalobce je třeba považovat za nezákonné a rozporné s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy.

IV. Vyjádření žalované

16. Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že v době rozhodování žalované o zajištění nebránila v realizaci vyhoštění žádná právní překážka, přičemž podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra (OAMP) bylo jeho vyhoštění považováno za možné. Jedinou překážkou pro uskutečnění správního vyhoštění je tedy absence cestovního dokladu, bez něhož realizace vyhoštění není fakticky možná.
17. Žalovaná má za to, že vyhoštění by se stalo neproveditelným, pokud by Velvyslanectví Pákistánu odmítlo vydat žalobci náhradní cestovní doklad nebo pokud by na žádost o jeho vydání i přes urgence vůbec nereagovalo. To se však nestalo, naopak lze předpokládat, že pokud se po konzulárním pohovoru potvrdí u žalobce tvrzené státní občanství Pákistánu, bude žalobci vystaven náhradní cestovní doklad k návratu do zem původu. Je tedy zcela reálné, že se výkon správního vyhoštění uskuteční v průběhu prodloužení zajištění.
18. Z uvedených důvodů žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V. Posouzení věci krajským soudem

19. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 ZPC ve věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.
20. Napadené rozhodnutí tedy krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí, který je zachycen ve správním spisu žalované.
21. Ze **správního spisu** vyplývá, že žalobce byl i se třemi dalšími cizinci zadržen u benzínové čerpací stanice Shell na 185,5 km dálnice D1 ve směru na Prahu dne 11. 8. 2021, přičemž u sebe neměl cestování doklad a disponoval hotovostí cca 150 EUR. Výsledky lustrace jeho osoby v databázích byly negativní. Při výsledku dne 12. 8. 2021 žalobce uvedl, že svůj cestovní pas nechal doma. Pákistán opustil z ekonomických důvodů. Má tam celou rodinu a v EU nemá žádné osobní ani rodinné vazby. Cílem jeho cesty je Itálie, kde chce pracovat. V Pákistánu mu ale nic nehrozí. Ve spisu je založeno závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR k možnosti vycestování cizince ze dne 12. 8. 2021, ev. č. X, podle něhož vycestování žalobce do Pákistánu je možné.
22. Téhož dne bylo vydáno také rozhodnutí č. j. KRPB-144960-21/ČJ-2021-060022-SVZ, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území států EU, byla stanovena v délce tří let. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 24. 8. 2021. Zároveň bylo také vydáno prvotní rozhodnutí o zajištění žalobce č. j. KRPB-144960-20/ČJ-2021-060022-SVZ, podle něhož byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění na dobu 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 11. 8. 2021 do 9. 10. 2021. Ze sdělení ŘSCP ze dne 4. 10. 2021, č. j. CPR-22168-8/ČJ-2021-930311-T225 vyplývá, že dne 27. 8. 2021 byla zaslána Velvyslanectví Pákistánské islámské republiky žádost o ověření totožnosti a vydání náhradního dokladu pro žalobce. Jelikož na tuto žádost velvyslanectví neodpovědělo, byla výzva opakována telefonicky dne 30. 9. 2021, kde bylo dohodnuto, že se žalobcem bude proveden konzulární pohovor dne 14. 10. 2021 nebo 21. 10. 2021. Poté bylo vydáno napadené rozhodnutí o prodloužení zajištění.
23. Krajský soud úvodem shrnuje, že žalobce byl v předmětné věci zajištěn za účelem jeho správního vyhoštění ve smyslu ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) ZPC. Podle tohoto ustanovení platí, že *„Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“*

24. Krajský soud uvádí, že důvody pro prodloužení zajištění cizince podle tohoto ustanovení beze zbytku naplněny. Žalobce nedisponoval žádným cestovním dokladem a v řízení projevil svůj úmysl dobrovolně nevycestovat zpět do Pákistánu a setrvat na území členských států EU (konkrétně v Itálii). Zjištěný skutkový stav svědčí o tom, že se v jeho případě jedná o ilegální migraci do EU s ekonomickou motivací za účelem obstarání lepšího výdělků. Žalobce navíc chtěl pokračovat v cestě do Itálie, tedy pokračovat ve svém protiprávním jednání (neoprávněném překračování hranic členských států EU ve spojení s neoprávněným pobytem na území EU). Ve věci bylo vydáno rozhodnutí o uložení správního vyhoštění, které nabylo právní moci. Žalovaná v tomto ohledu vyhodnotila situaci zcela náležitě, pokud shledala naplnění pojmových znaků skutkové podstaty zajištění obsažené v § 124 odst. 1 písm. b) ZPC, což také přezkoumatelně zdůvodnila. Žalobce pak tímto směrem žádné konkrétní žalobní námitky nevznsl.
25. Pokud se týká podmínky potenciality realizace účelu zajištění, v tomto případě výkon správního vyhoštění, krajský soud uvádí následující. Právo na osobní svobodu je jedním z nejvýznamnějších základních práv. Zbavení osobní svobody proto musí představovat výjimku ze zásady, že veřejná moc nemůže jednotlivce osobní svobody zbavit. Přípustnost této výjimky podmiňují úzce vykládaná kritéria definovaná v čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech („Úmluva“), čl. 8 Listiny, zákoně o pobytu cizinců a směrnici č. 2008/115/ES („návrátová směrnice“). Z čl. 15 odst. 4 návratové směrnice vyplývá, že jednou z podmínek zákonnosti zajištění je existence reálného předpokladu vyhoštění. Každé zajištění cizince musí sledovat konkrétní účel – v tomto případě uskutečnění správního vyhoštění žalobce. Zajištění nemůže obstát, pokud během něj tento účel nebude reálně možné naplnit.
26. Reálný předpoklad vyhoštění chybí také tehdy, pokud existují důvody znemožňující vycestování cizince ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Podle § 179 odst. 1 ZPC vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že by mu po návratu do státu, jehož je státním občanem, hrozilo skutečné nebezpečí. V souladu s ustanovením § 179 odst. 2 ZPC se za skutečné nebezpečí považuje navrácení v rozporu s čl. 3 Úmluvy.
27. Otázkou existence důvodů znemožňujících vycestování se žalovaná musí zabývat hlavně v řízení o správním vyhoštění cizince. Za tímto účelem má povinnost si vyžádat závazné stanovisko Ministerstva vnitra. Závazné stanovisko Ministerstva vnitra představuje sice primárně podklad pro rozhodnutí o správním vyhoštění za účelem správního vyhoštění, ale v případě, že je v okamžiku vydání rozhodnutí o zajištění k dispozici, je podkladem též pro rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění.
28. Z hlediska požadavku uskutečnitelnosti účelu zajištění je požadováno, aby byla realizace účelu zajištění možná (potencialita realizace vyhoštění). Krajský soud v tomto ohledu vychází z názoru Nejvyššího správního soudu obsaženém v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-6, přístupném na www.nssoud.cz, podle něhož *správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o*

zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“

29. V první řadě krajský soud uvádí, že odůvodnění uskutečnitelnosti účelu zajištění v době prodloužení zajištění je v napadeném rozhodnutí zcela jasně a srozumitelně vymezen. V předmětné věci krajský soud neshledal žádný důvod, proč považovat postup žalované za nezákonný. V první řadě lze odkázat na souhlasné závazné stanovisko Ministerstva vnitra (OAMP) k otázce vycestování žalobce, které je hodnoceno jako možné. Proti tomuto závaznému stanovisku žalobce nic nenamítal. Žalovaná prostřednictvím ŘSCP kontaktovala Velvyslanectví Pákistánu se žádostí o prověření totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu. Pokud jí Velvyslanectví Pákistánu neposkytlo bez zbytečného odkladu součinnost, nelze to přičítat na vrub žalované. Následně žalovaná telefonicky domluvila prostřednictvím pracovníků ŘSCP, že se žalobcem bude proveden konzulární pohovor v datech 14. 10. 2021 či 20. 10. 2021. Tato data již nespádala do období prvotního zajištění žalobce, které skončilo ke dni 9. 10. 2021. Proto vznikla zcela legitimní potřeba prodloužení zajištění žalobce, na kterou žalovaná reagovala vydáním napadeného rozhodnutí.
30. V odůvodnění pak přiměřeně popsala, jaké budou její další kroky za účelem vydání náhradního cestovního dokladu Velvyslanectvím Pákistánu a následné zařízení průvozu cizince a jeho přeprava do země původu. Vzhledem k dosavadní malé součinnosti Velvyslanectví Pákistánu žalovaná argumentovala korektně, pokud předpokládala, že pro vyřízení náhradního cestovního dokladu bude zapotřebí delší doba. I kdyby žalovaná uvedla konkrétní počet dnů, šlo by jen o nezávazný odhad či dohad, neboť jde o úkony mimo její dispozici. Takto žalovaná jasně vymezila, co se bude dít v případě, že Velvyslanectví Pákistánu vydá žalobci cestovní doklad. Další kroky spočívají v zařízení letenky a průvozu přes území dalších států, kdy je třeba zajistit administrativní záležitosti prostřednictvím orgánů dožádaného státu (v případě členských států EU např. společný postup upravený v rámcové podobě Směrnicí Rady 2003/110/ES ze dne 25. listopadu 2003 o pomoci při tranzitu za účelem vyhoštění leteckou cestou).
31. Žalobcem připomínané standardy pravděpodobnosti, které musí být naplněny pro pokračování zajištění, tedy nebyly žalovanou porušeny. Z dosavadního průběhu komunikace se zastupitelským úřadem Pákistánu totiž nebylo patrné, že cestovní doklad pravděpodobně nebude vydán. Do takového stadia věc zatím nedospěla, a tudíž by bylo předčasné, aby žalovaná uzavřela o tom, že realizace správního vyhoštění žalobce je nepravděpodobná. Pokud by zastupitelský úřad Pákistánu odmítl cestovní doklad vydat, jednalo by se o zcela jinou situaci, na kterou by žalovaná musela adekvátně reagovat z hlediska posouzení důvodů pro trvání zajištění, které je povinna zkoumat po celou dobu trvání zajištění.

32. Stanovená lhůta činí jednu třetinu maximální možné doby zajištění (180 dnů), což krajský soud vzhledem k okolnostem případu nepovažuje ani za excesivní, ani za rozporné s obvyklou správní praxí žalované. Okolnost, že žalobce doposud nemá platný cestovní doklad, byla žalovanou při stanovení doby zajištění dostatečně zohledněna, stejně tak jako obtížnější komunikace se zastupitelským úřadem Pákistánu. Pokud by navíc bylo vycestování žalobce provedeno dříve než za 60 dnů, doba zajištění se tomu přiměřeně zkrátí a žalobce bude ze zajištění propuštěn dříve za účelem realizace jeho vycestování.
33. Konečně, žalovaná se v napadeném rozhodnutí zabývala i potenciálním efektem pandemie nemoci Covid-19, přičemž neshledala, že by toto riziko představovalo překážku pro provedení vyhoštění žalobce zpět do země původu. Situace v Evropě a v jiných částech světa se v tomto směru vyvíjí různě a živelně, tudíž nelze dopředu s vyšší mírou pravděpodobnosti odhadnout, k jaké situaci může dojít v okamžiku realizace správního vyhoštění.

VII. Závěr a náklady řízení

37. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
38. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, pročez se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5. listopadu 2021

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.